

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. σφ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλιμόρος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

ΤΑ ΦΩΤΑ

Μετὰ τὰ Χριστούγεννα ὁ "Αἰ Βασίλης, μετὰ τὸν "Αἰ Βασίλην τὰ Φῶτα. — Σήμερον βαπτίζεται ὁ Χριστὸς παντοῦ ἐποῦ ὑπάρχει πηγαῖον ἢ θαλάσσιον ὕδωρ, τὸ ὅποιον βαπτίζεται καὶ αὐτὸ εἰς Ἰορδάνην.

"Ὅλα τὰ νερὰ ἀγιάζονται καὶ ἐξημεροῦνται' πᾶν εἶδος πειρασμοῦ, ὡς καὶ τὰ βακτηρίδια τῆς δεξαμενῆς μας, ἐξαφανίζονται, καὶ ὁ ναύτης πλέει ἀμέριμνος εἰς τὴν γαληνιαίαν θάλασσαν.

Τὰ Φῶτα αὐτὰ τὰ χριστιανικά μοι ἐνθυμίζουν τὰ ἑλληνικά φῶτα καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς μετὰ τὸν Χριστὸν ἐρχεται εἰς τὸν νοῦν μου καὶ ὁ Πλάτων. Μοῦ ἐνθυμίζουν ἀκόμα τὰ πρῶτα κατάλευκα φορέματα τοῦ βαπτιζομένου βρέφους — τὰ φωτίκια, — τὰ ὅποια ἀναμμνήσκουν ἀργότερα εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν ἀγγελικὴν αὐτοῦ ἐποχὴν.

Πῶς παρέρχονται τὰ ὠραία ἐκεῖνα ἔτη καὶ ὁμοῦ μετὰ αὐτὰ αἱ ἐντυπώσεις μας! Καὶ πῶς μεθ' ἡμῶν γηράσκουν καὶ τὰ ἀπλοῖκά ἐθιμά μας!

Ἐνθυμοῦμαι ἄλλοτε ὅπου ὑπῆρχε λιμὴν ἢ ὁρμίσκος, προκυμαία ἢ ἀνοικτὴ θάλασσα, συνήρχοντο τὴν ἡμέραν τῶν Φῶτων οἱ χριστιανοὶ προηγουμένης τῆς ἐκκλησιαστικῆς πομπῆς καὶ ἴστατο πᾶσα ἡ ἀκολουθία παρὰ τὴν θάλασσαν. Λέμβοι σημαιστόλιστοι καὶ νεοχρωματισμένοι, ὡς χωρικά νύμφαι εἰς διπλὴν σειρὰν, παρετάσσοντο κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης, ἐντὸς τῶν ὁποίων ναῦται γυμνοὶ φέροντες μόνον περισκελίδα μαλλίνην, ἐμελλον νὰ ἀμφισβητήσωσι τὴν ἀνάδυσιν τοῦ σταυροῦ.

Ἐποῖα σιγὴ τότε πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτει, ὅποια κατάνυξις, ὅποιοι παλμοὶ τῶν ὑποθαλασσίων ἐκείνων ἀγωνιστῶν. Ἀλλὰ καὶ πόσον ὕψος πόση ἀλήθεια ἐνεκλείετο εἰς τὰ χριστιανικά ἐκεῖνα γυμνά στήθη!

Με ὅλον τὸ ἐπικρατοῦν ψῆχος καὶ με ὄλην τὴν γυμνότητά των ἐφαίνοντο ἀψηφούντες τὴν παγερὰν ἀτμοσφαιραν, ὡς νὰ ἦσαν κατασκευασμένοι ἀπὸ καουτσού!

'Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε! Αἰφνίς ἤροῦστο ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως, καὶ ὁ Σταυρὸς ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν.

Οἱ ναῦται τότε ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐβυθίζοντο κατόπιν τοῦ σταυροῦ καὶ ἀνεζήτουν αὐτὸν, καθὼς οἱ ὄνται τῶν παραλίων τῆς βορείου Ἀμερικῆς πολύτιμον μαργαρίταν.

Καὶ εἶδές ποτε, φιλιτάτη μου ἀναγνώστρια, ἡ ἀνέγνωσες — ποῦ νὰ ἰδῆς; — μάχην θαλασσίων θηρίων ἄτινα καταξοχίζονται μετὰ τοὺς βελωνωτοὺς τῶν ἐδόντας καὶ ἀνακοχλάζουσι τὴν θάλασσαν ὡς νὰ καίῃ ἡφαιστίον εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς, καὶ ἐνίοτε ἐρυθραίνουσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, διότι ἐκ τῶν πληγῶν τῶν ἀναθρώσκει αἷμα; Οἱ ὄνται ἐκεῖνοι τὴν αὐτὴν παρεῖχον εἰκόνα, ὅποταν ἐβυθίζοντο εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀνέυρωσι τὸν σταυρόν. Καὶ ἐβλεπες χεῖρας καὶ πόδας συμπλεκομένους, ὡς νὰ ἐτελεῖτο δαιμονία γυμναστικὴ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὕγρον στρώμα, καὶ ἐβλεπες ἀκόμη ἀποσπάσεις τριγῶν τῆς κεφαλῆς καὶ γρονθοκοπήματα καὶ λακτίσματα ὑποβρύχια, καὶ ἐβλεπες δαγκωματιαῖς καὶ σπαραγμοὺς διὰ τῶν ὀνύχων καὶ κάπου κάπου καμμία μαχαιριὰ, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ... Δίσκου!

Σήμερον οὔτε ἀνοικτὴ θάλασσα, οὔτε κολυμβηταί, οὔτε ἐλευθερία τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ δέσμευσις, ὡς κληρούχιο συνοδευομένου ὑπὸ χωροφύλακος, οὔτε καυγάδες ὑποβρύχιοι, οὔτε δίσκοι, οὔτε μαρτυρολόγια, ἀλλ' οὔτε πολλὸς ἐνθουσιασμός, οὔτε πολλὴ λατρεία οὔτε σταυροφορικὴ πλέον.

Μάγκας.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΟΥ Κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ;

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ὡς ὑπεσχέθημεν — ἡμεῖς πρῶτοι, ἡμεῖς μόνον — πιστὴν, ἀληθῆ καὶ εὐσυνείδητον ἔκθεσιν περὶ τοῦ ἐν Γουδῆ Νοσοκομείου τῶν Εὐλογιῶντων, περὶ οὗ ἐγένετο τόσος θόρυβος, δι' ἃ συνέστησαν ἐπιτροπὴ καὶ συνελέχθησαν ἔρανοι, ἐπεσκέφθη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ πρωθυπουργός, ἀπειλήσας τὸ Ἔθνος διὰ πραγματικῆς ἀποπειρας αὐτοκτονίας, εὐτυχῶς ἀποτυχούσης. Τὰ αἷτια τῆς ἀποπειρας ἴσως πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν ἐν ταῖς τύψεσι μὲ τὰς ὁποίας θὰ ἐμαστιγώσω τὴν συνείδησίν του ἢ τραγικῆ λύσις τοῦ Θεοδαικοῦ δράματος.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, καὶ τοι διὰ μαλακῆς γλώσσης ἐκτίθησι τὴν κατάστασιν τοῦ Νοσοκομείου, οὐχ ἥττον ὁμιλεῖ διὰ πραγμάτων τὰ ὁποία προσφερόμενα δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἀφίουν ὀδύνηροτάτας ἐντυπώσεις. Καὶ ἀναγκάζομεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ Νοσοκομείου καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ εἶναι ἐκ τῶν ἀπελπιστικωτέρων.

Βεβαίως δὲν ἔχομεν δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ ἀπαίσιου Κανθάρου. Ἀλλὰ ἂν τις συγκρίνῃ τὴν μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις ἐκείνας ἐκραγεῖσαν κοινωνικὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὰ παραχωρηθέντα σχετικῶς δαψιλέστερα μέσα, ἢ ἀντίθεσις ἐλαττοῦται μεγάλως. Τὰ δύο Νοσοκομεία ἀνευρίσκονται ἂν ὅχι ἀδελφοί, τοῦλάχιστον πρῶτοι ἐξάδελφοι.

Ὡς τώρα ἐγνωρίζομεν ὅτι οἱ σταῦλοι εἶναι διὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ δωμάτια διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὸ 1/3 τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, συγγέει ἀνθρώπους καὶ ζῶα, καὶ ἀφοῦ κατεχώρισεν ἐντὸς σταύλων ἀνθρώπους δυστυχεῖς, πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν εἰς τὰ δωμάτια του μήπως ἔχει καταχωρεῖ δυστυχεῖς ἱππους.

Ποῦ ἠκούσθη, τριάκοντα ἀσθενεῖς νὰ νοσηλεύονται ὑπὸ μιᾶς νοσοκόμου; Ἄν οἱ τριάκοντα αὐτοὶ ἦσαν Γράκχοι, ἢ δὲ νοσοκόμος μήτηρ τῶν Γράκχων πάλιν ἢ περιποίσις θὰ καθυστερεῖ. Ὁ θεὸς θὰ γνωρίζῃ μόνον τὸ τί θὰ ὑποφέρουν οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἀναμένοντες τὰς δύο αὐτὰς χεῖρας — καὶ χεῖρας ῥωμῆας ἐπιστατίας — νὰ περιποιηθῶν τριάκοντα ἀσθενεῖς καὶ ὁ θεὸς εὐσπλαγχνιζόμενος θὰ τοὺς περισυλλάξῃ μίαν ὄραν ὀλιγορώτερα εἰς τὸν Παράδεισόν του.

Ποῦ ἠκούσθη τὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιῶντων ἐπὶ τόσον καιρὸν μόνον νὰ πλύνονται, οὐχὶ δὲ νὰ καταστρέφονται διὰ τοῦ πυρός; Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἢ διὰ τοῦ πυρός καταστροφή νομίζετε ὅτι δὲν ἐκσφενδονίζει τοὺς μικροοργανισμοὺς τοῦ μιάσματος καθ' ὅλην τὴν πόλιν; Ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχουν οἱ κλίβανοι τοῦ Παστέρ.

Ποῦ ἠκούσθη τὸ φοβερώτερον, εἰς ποταμὸν ὅπου ὑδρεύονται νὰ πλύνονται τὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιῶντων; Δὲν μὰς ἔσθανε τὸ Κεφαλάρι, τυφίων τῶρα θὰ ἔχωμεν καὶ τὸν Ἰλισσὸν, εὐλογιῶντα. Ταλαίπωρε Ἰλισσέ!

Ἀφίνομεν τὸ ψύχος, τὸ σκότος, τὰ βροῦματα ἐντὸς τῶν ὁποίων τελεῖται ἡ ἀνάβρωσις, ἥτις πιστεύομεν νὰ γίνηται πολλακίς καὶ εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ἀφίνομεν τὴν ἐντὸς ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ τάφου ταφὴν δύο ἢ πλείονων πτωμάτων καὶ ἐρωτῶμεν :

— Τί ἀποτελέσματα ἔφερον ἡ τόλμη τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Νεκροταφεῖον; Καὶ

— Τί ἀποτελέσματα ἔφερον αὐτὴ ἡ νεκρόβιος συστηθεῖσα ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν εὐλογιῶντων;

Καὶ πάλιν ἐρωτῶμεν : — Δὲν εἶναι ἀνταξία τοιαύτη κυβέρνησις τοιαύτης κοινωνίας; Δὲν εἶναι ἀνταξία τοιαύτη κοινωνία τοιαύτης κυβερνήσεως; **Καλιθέα**

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΟΥΔΗ

[ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ]

Νοσοκομείον. Ἡδὴ ἀπὸ τῆς Ῥιζαρίου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς βλέπει τις ἀντικρὺ πρὸ τῆς ἐκκλησίας Γουδῆ οἰκίαν κεχρωματισμένην διὰ χρώματος κροκωτοῦ. Εἶναι ἡ οἰκία Λεόνη — τὸ Θεραπευτήριον τῶν εὐλογιῶντων ἢ τοποθεσία αὐτῆ εἶναι λαμπρά· τὸ δὲ οἰκίμα ἀποτελεῖται ὅλον ἐκ τετραγώνου λίαν ἐκτεταμένου. Πρὸς τὴν δυτικὴν πλευρὰν ὑπάρχει πύλη καὶ τρία παράθυρα, πρὸς τὴν βορεινὴν ἐξ τῶν αὐτῶν πλησίον ἀλλήλων κείμενα, καὶ μία πύλη μένουσα πάντοτε κλειστὴ, πρὸς δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἐτέρα πύλη. Ὁ εἰσερχόμενος διὰ τῆς δυτικῆς πύλης ἔχει ἐμπροσθέν του τὴν μεγάλην τετραγωνικὴν αὐλὴν, ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁποίας ἵσταται σκηνή, στρατιωτικὴ τὴν μορφήν. Ἐντὸς αὐτῆς διαμένει εἰς κλητῆρ ἀστυνομικός, ὡς φρουρὸς μετὰ τριῶν τῆς ὑπηρεσίας προσώπων, περὶ τὰ τρόφιμα ἀσχολουμένων. Βύθις δὲ ἀριστερὰ προσιδῶν ἔχει τὸ δωμάτιον ὑπ' ἀριθ. 1, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν ὀκτὼ κλῖναι, ὧν ἡ μὲν ἀκολουθεῖ τὴν δὲ πῆριξ τῶν τοίχων καὶ ἐν τῇ κέντρῳ τοῦ δωματίου ὑπάρχει χώρος κενός· ἦτοι ἡ τοποθέτησις τῶν κλινῶν εἶναι κατὰ κύκλον καὶ οὐχὶ παραλλήλως· ἐκάστη κλινὴ συνίσταται ἐκ δύο κλινοπόδων αἰδηρῶν, μετὰ δύο ἢ τριῶν σανίδων καὶ ἐπ' αὐτῶν στρώμα ἀγύρονον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λίαν λεπτόν· ἄνωθεν τούτου σινδὼν καθαρὰ, προσκεφάλαιον ἀγύρονον, ὁμοιον τῷ στρώματι λεπτόν καὶ τελευταῖον κλινοκῆπασμα στρατιωτικόν· παραπλευρῶς τῶν πλείστον κλινῶν ὑπάρχουσι τραπέζια ὅλων σχεδὸν κενά· ἄνωθεν δὲ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἐκάστης τῶν κλινῶν ἀνῆρτηνται πινακίδια (πλάκες), ἐφ' ὧν σημειοῦται τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ νοσηλευομένου, τὸ τμήμα τῆς πόλεως, ἐξ οὗ ἦλθε, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς εἰσόδου. Ἐπὶ τινῶν τραπέζιδίων καὶ ἐπὶ τῶν παραθύρων βλέπει τις φιαλίδια, ἄλλα μὲν πλήρη ὕδατος, ἄλλα δὲ φαρμάκων· ἢ θερμανσις τοῦ δωματίου γίνεται δι' ἀνθράκων (διὰ μαγγαλίου) καὶ ὁ φωτισμὸς δι' ἐλαίου (κανδύλια ἐκ ποτηρίων). Τὸ σανίδωμα καθαρῶτατον, καὶ τοι ἰσόγειον· ἐπίσης ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν τοίχων καθαρὰ ἢ δὲ στέγη ἀταξάντως καὶ ἐπ' αὐτῆς ὑπάρχει ταράτσα. Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ διαμένοντες οἱ ἀναρρωννύοντες ἄνδρες ἀριστεροῦθεν τούτου ὑπάρχει τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 δωμάτιον ὁμοιοτάτον τῷ πρώτῳ, πλὴν τῶν νοσηλευομένων, οἵτινες εἶναι γυναῖκες βαρέως πάσχουσαι· ἐν τούτῳ ὑπάρχουσιν 8 ἐπίσης κλῖναι. Ἐν δὲ τῷ παραπλευρῶς ὑπ' ἀριθ. 3 ὑπάρχουσιν ἐννέα κλῖναι καὶ διαμένουσιν αἱ εἰς ἀναρρωσιν διατελοῦσαι γυναῖκες· παραπλευρῶς καὶ ἀριστερὰ τούτου εἶναι τὸ μαγειρεῖον μεθ' ὅλης τῆς ἀποσκευῆς, ἦτοι λέβητος (χωροῦντος 14 ὀκάδας ὕδατος), πινακιδίων πλινθίων (γαεθῶν) πρὸς χρῆσιν ἐν καιρῷ συστίτου, κοχλιαρίων ξυλίνων· περονίων κτλ. Μάγειρος δὲ εἶναι γυνὴ διαμένουσα ὡς εἰς φουλάκων πλησίον τοῦ μαγειρείου. Ὑπερβάντες δὲ καὶ τοῦτο ὡς καὶ τὸ Νοσοκομείον ἀπαντῶμεν ἕτερον δωμάτιον, μείζονος χωρητικότητος, ἐν ᾧ παραλλήλως κείνται δεκατέσσαρες κλῖναι καὶ νοσηλεύονται ἐνδεκα λίαν βαρέως πάσχοντες ἄνδρες· θερμαίνονται δὲ ὑπὸ θερμάστρας, ὧν ψυχρότερον καὶ

ἥττον φωτεινόν. Νοσοκόμος μία γυνὴ διὰ τὰ τρία πρῶτα δωμάτια καὶ ἑτέρα διὰ τὸ τέταρτον. Ἀφίνομεν τὸ μέρος τοῦτο, ὅπερ ἀπετέλει κυρίως τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τῆς ὅλης ἐξοχικῆς οἰκίας (!) καὶ πρὸς ἀνατολὰς παραπλευρῶς τῆς ἀριστερᾶς περιβολῆς, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ περιφρουρὸν **ἀ-χοῦρι!** Ἀπέραντος ἔκτασις! Εἰς τὸ ἀριστερὸν τούτου κέρας εἶναι μέρος τι κεχωρισμένον διὰ παραπετάσματος ἐκ σανίδων, κάτωθεν σανιδωμένον, καθαρὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐμποδίζει νὰ μένη ἀχοῦρι, ἔτοιμον, ὅπως τοποθετηθῶσι δέκα κλῖναι καὶ νοσηλευθῶσιν ὀκτὼ ἀσθενεῖς· καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχει θερμάστρα. Εἰς τὸ δεξιὸν δὲ κέρας ἀμέσως μὲν μικρὸν παράπηγμα, ἐνθα διανυτερεύει ὁ ἐπιστάτης καὶ παραπλευρῶς ἕτερον μικρὸν φαρμακείον, φιλοκάλως διεσκευασμένον· πέραν ἐτι ἀχοῦρι τέλειον, σκιτεινόν, ἀσάρωτον ἐν μέρει, καὶ χαμαὶ διεσπαρμένα ἐνδύματα τῶν νοσηλευομένων, ἔτοιμα νὰ ὑποστῶσι τὴν διὰ τοῦ πυρός ἐξαοίνισιν. Ἐν τῷ φαρμακείῳ ὑπάρχει ἀποθήκη ἐνδυμασιῶν διὰ τοὺς ἐλευθεροκοινωνήσαντας, τὰς ὁποίας στέλλει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἢ πρὸς περιθαλψίν τῶν εὐλογιῶντων ἐπιτροπῆ. Τὴν ὅλην βορεινὴν ταύτην πλευρὰν διακόπτει ἡ ἄνω μνησθεῖσα βορεινὴ πύλη, πέραν τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἐν ἀγοριῶν δίκην δωματίου, εἰς τὸ ἀριστερὸν κέρας, χώρισμα ἀρκετὰ περιτοιμημένον καὶ προωρισμένον διὰ νοσηλείαν ἐτέρων δεκαεξ εἰς ἀναρρωσιν διατελούντων, οἵτινες τὰς ἡλικίας ἡμέρας προσηλιάζονται πρὸ αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ σανιδωτοῦ χώρισματος ἀναρτῶνται δύο ἐκ λευκοσιδήρου ὑδρορῶαι πρὸς πλύσιν. Ἐν τῇ ἀρχῇ δὲ τοῦ δεξιοῦ κέρατος λέβητις πρὸς θερμανσιν ὕδατος, μετρίου μεγέθους, καὶ λουτήρ κοινὸς πρὸς γενικὸν λουτρόν. Ὁ ἐξερχόμενος τοῦ θαλάμου τούτου, ἵνα διέλθῃ τὴν ὅλην ἔκτασιν τῆς βορείου τοῦ ὅλου κτήματος πλευρᾶς κωλύεται ὑπὸ περιτειχίσματος, ὅπερ ἐκτείνεται καθ' ὅλην τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν· πρὸ τούτου ὑπάρχει

σκάφη (γούρνα) λιθόκτιστος, ἐν ᾗ ἀντλία βεβουλισμένη ἐν τῷ παρακειμένῳ φρέατι ἐκχέει ὕδωρ. Ἐν τῇ σκάφῃ ταύτῃ ἐτελεῖτο ἡ ἀπολύμανσις τῶν ἐνδυμάτων τῶν εἰς ἐλευθεροκοινωνίαν τεθέντων πρότερον, ὅτε ἐνεκα ἐλλείψεως ἐνδυμάτων **δὲν ὑφέσταντο τὴν διὰ πυρός ἐξαφάνισιν**, ὡς ἦδη τούτο γίνεται. Ὅπισθεν, καὶ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ περιτειχίσματος τούτου, ὑπάρχει ἕτερος τετράγωνος χώρος εἰς ὃν εἰσερχεται διὰ τῆς ἀνατολικῆς πύλης ἡ τροποφόρος ἀμαξία καὶ ἀπάγονται οἱ νεκροὶ πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. Ἐν τῇ νοτιῷ πλευρᾷ τοῦ χώρου τούτου, ὑπάρχει τὸ πλυντήριον, ὅπου πλύνονται δύο δικνεκῶς πλύνουσι τὰ ρυπανθέντα ἐνδύματα τοῦ θεραπευτηρίου. Τὰ δὲ ὕδατα τοῦ πλυντηρίου **εἰσβάλλουσιν εἰς τὸν παραρρέοντα Ἰλισσόν**, ἐπὶ τῆς νοτίας ὄχθης τοῦ ὁποίου ὑπάρχει πηγὴ, ἐξ ἧς προμηθεύονται **τὸ πρὸς πόσιν ὕδωρ**. Ἡδὴ ὑπολείπεται ἡ ἐντεῦθεν τοῦ πλυντηρίου νότιος πλευρὰ τοῦ ὅλου οἰκήματος. Εἶναι ἐκτεταμένον σταῦλος καθαρῶτατος· ἐν τούτῳ διανυτερεύουσι τὰ μεταγωγικά ζῶα (τῶν ἀμαξῶν) καὶ ἐτι περαιτέρω ἐναποτίθενται ἐπὶ νεκροφόρου οἱ νεκροί, ὧν ὁ ἐνταφιασμὸς τελείται μετὰ τέσσαρας ὥρας ἀπὸ τοῦ θανάτου. Τέλος ἡ νοτιοδυτικὴ γωνία χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη ἀνθρώπων, ἀσθέστων κτλ.

Νεκροταφεῖον. Τούτο κείται εἰς ἀπόστασιν 150 περίπου μέτρων πρὸς ἀνατολὰς τοῦ θεραπευτηρίου, ὅπου διατηρεῖται ἀρχαῖον ναοῦ (Ἀγίου Θεωμά!) ἐρείπιον· ἀριθμοῦνται δὲ περὶ τὰς 43 τάφους, ἐκ τῶν ὁποίων τινες περιέχουσι **δύο** νεκρούς· ἢ ἀνάλογος ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις καὶ ἡ ἀφθονοῦ· ἐπιχωμάτωσις μαρτυροῦσιν ὅτι κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν βασιλεύει ἐπιμελημένη φροντίς καὶ ἀκριβὴς πρὸς τοὺς νεκροὺς σεβασμὸς. Καθ' ἃ δὲ ἐβεβαιώθημεν τὸ βάθος τῶν τάφων εἶναι 2 μέτρων.

Οἱ ἀσθενεῖς μεταφέρονται διὰ τῶν δύο γνωστῶν ἀσθε-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 398)

ἦχος, κνίσμα ὠπός, κρούσμα ἀέρος; Διὰ τί, διὰ τί νὰ ἦ ἡ πάντοτε τὸ ἐλαφρὸν τοῦτο φύσημα; ὁ κούφος οὗτος νυγμὸς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰωάννου; Νυγμὸς; ἀλλ' ὁ νυγμὸς οὗτος εἶναι σπαραγμὸς διὰ τὴν καρδίαν τοῦ Ἰωάννου. Εἶναι σπαραγμὸς εἰς τὸ σῶμα, ἀχώριστον ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως, συν-ἐκδημον τοῦ βίου.

Ἐλεγε ταῦτα καθ' ἑαυτὸν, καὶ παρὰ πᾶσαν τὴν παραγῆν ἐν ᾗ διετέλει, νύχαρισται οὐδὲν ἥττον τὸν Θεὸν ὅτι δὲν τὰ ἔλεγε μεγαλοφώνως. Διανοεῖτο ταῦτα ὑπόυλως, βυθίως, βαρυνθρῶδως ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του, καὶ διὰ τοῦ στήθους του ἀνέβηκεν ἀφρῶδης χολὴ φαρμακεύουσα τὸ στόμα του. Ἠρώτα ἑαυτὸν διὰ μυριστὴν φορὰν εἰς τί ἔπαισεν αὐτὸς, ἵνα τιμωρῆται οὕτω σκληρῶς, καὶ διὰ μυριστὴν φορὰν

ἀπάντα εἰς ἑαυτὸν ὅτι. « Φαίνεται ὅτι τιμωροῦμαι δικαίως, ἀφοῦ τιμωροῦμαι· ἀλλ' ἀγνοῶ διατί ».

Ἐν τούτοις ἡ ξένη δὲν ἐδίστασεν ἐπὶ πλέον, ἀλλὰ προῦχώρησε δύο βήματα πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας καὶ τοῖς εἶπε.

— Γνωρίζετε λοιπὸν καὶ σεῖς τὴν μοναχὴν Ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ζητῶ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ.

Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης οὐδὲν ἀπήντησε πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἥτις ἀπηυθύνετο παραδόξως μᾶλλον πρὸς αὐτόν, ἐνῷ ὤφειλε νὰ ἀπευθυνθῇ μᾶλλον πρὸς τὸν Μηνᾶν, ὃν εἶχεν ὑποδείξει ὁ πορθημεύς, ὡς ζητήσαντα περὶ τῆς μοναχῆς πληροφορίας.

Ὁ δὲ Μηνᾶς βλέπων τὴν σιωπὴν τοῦ συντρόφου του τὴν ἐμιμήθη, μὴ ἔχων τι καλλέτερον νὰ πράξῃ. Ἄλλως δὲ οὗτος διετέλει ἀπλῶς ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ ἀπέειγε πολὺ ἀπὸ τῶν παντοδαπῶν καὶ πολυστρόφων αἰσθημάτων, ἐν οἷς ἔπλεεν ὁ Ἰω. Βενδίκης.

Ἡ ξένη ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς. — Γνωρίζετε, σᾶς εἶπα, σεῖς οἱ δύο τὴν μοναχὴν Ἀγάπην τὴν ὁποίαν ζητῶ;

Εἶχε δὲ τὴν δευτέραν ταύτην φορὰν ὁ λόγος τῆς ξηρῆς καὶ βαρῆς τόνου, καὶ ἦτο ὡς διαταγῆ.

νοφόρων άμαξών, οί δέ Ιαθέντες άπέργονται πεζή, άφού ύποβλήθωσιν εις 2—10 γενικά λουτρά και ένδυθώσιν όλοις καινούργη ένδυμασίαν.

Τρόφιμα. Ταύτα προμηθεύονται έκ της άγοράς τή φροντίδι του Ιατρού και δύο προς μεταφοράν αυτών ύπηρετών. Χορηγείται δέ εις τούς άσθενείς γάλα τής Έλβετίας, ζωμός, κρέας βραστόν ή όπτόν, άρτος, ώς και οίνος, έξ ών είναι λίαν εύχρηστικένοι πάντες.

Φάρμακα. Ταύτα λαμβάνονται έκ του φαρμακείου του Σιλέπα. Έκτελούνται δέ αί συνταγαί παρά του επιστάτου του θεραπευτηρίου συμμορφουμένου προς τό συνταγολόγιον του Ιατρού.

Προσωπικόν. Είς Ιατρούς, εις επιστάτης, άρχινοσοκόμος και φαρμακευτελεστής, τρεις νοσοκόμοι άνδρες (οίς δέν έδωκεν, πλήνενός άσθενούστος και αυτού), δύο ύπηρεταί επί των όνίων και δύο νεκροθάπται. Έπι δέ δύο λίαν φιλόκαλοι γυναίκες νοσοκόμοι, δύο πλύντριαι, μία μάγειρος, και τέλος εις παράσιτος καθαριστής τής αύλης, ήτις πράγματι λάμπει (ό Καραβίδας) — άποτελοϋσι τό προσωπικόν, νοσηλεύόμενοι δέ έν όλω έβδομήκοντα και τρεις.

Παρατηρήσεις. Η άνωτέρω περιγραφή είναι ή μόνη άκριβής και άληθής κατάστασις του έν Γουδής θεραπευτηρίου των εύλογιώντων. Έπομένως όσον άρροχ τήν τοποθεσίαν του θεραπευτηρίου, τήν έσωτερικήν κατάστασιν αυτού, ήτοι τήν καθαριότητα των δωματίων και των λοιπών κοινών μερών, τής αύλης δηλ. και των εισόδων, ουδέν έχομεν να παρατηρήσωμεν' επίσης όσον άρροχ τήν διάταξιν των κλινών, και τοι ύπάρχει συμπίκνωσις τις αυτών. Περι φωτισμού, θερμάνσεως, τροφής και θεραπείας ουδέν έχομεν να παρατηρήσωμεν, πολύ δέ όλιγώτερον περί του ένταφιασμού των νεκρών.

Υπάρχει έν τούτοις άνάγκη όπως χορηγηθώσι πρώτον

στρώματα και προσκεφάλαια παχύτερα ή διπλά τοιαύτα διότι ώς έχουσιν ήδη ταύτα πτωχά όντα και άδρά συντελοϋσιν εις τόν σχηματισμόν **έξελκώσεων και γαγγραιώνων**, αιτινες εισί λίαν συχνά εις τούς νοσηλευόμενους, δεύτερον κλινοσκεπάσματα πλείοτερα διότι τά ύπάρχοντα και άνεπαρκή εισι και πολλά έχουσι ρυπανθή έν μέρει τρίτον σανθάλια και πτυελοδογεία τέταρτον πλείονες λέδητες και λουτήρες, διότι ό ύπάρχων είναι άνεπαρκής πέμπτον ένδύματα διά τούς τεθισομένους εις έλευθεροκοινωνίαν έντον τά ύδατα του πλυντηρίου να μη χύνονται εις τόν παραρρόντα Ίλισόν ή κρείττον να μετακομισθί τό πλυντήριον πέραν του ποταμού έν παραπήγματι ιδιαιτέρω και έβδομον τό προσωπικόν να αυξηθί και κυρίως να προστεθί και έτερος Ιατρούς βοηθός του νυν κ. Ηλία Σισύφου.

Ο κ. Σισύφος, εις έκ των έπιμελεστέρων νέων Ιατρών του ήμετέρου Πανεπιστημίου, απέδειχθί ήδη δραστηριώτατος και λίαν φιλόπονος. Κατά μέγα μέρος ή καλή κατάστασις του θεραπευτηρίου Γουδής εις αυτόν όφείλεται. Δέον δέ ή Κυβέρνησις να άνταμείψη αυτόν αυξάνουσα, ως άλλοτε τό «Μή Χάνεσαι» ειπε, τόν μισθόν εις 400 δραχμάς' άλλ' όσον δήποτε και εάν εργάζηται ό κ. Σισύφος, είναι λίαν δύσκολον μόνος να έπιβλέπη τά πάντα, να έπιτελέτηται δηλ. τής ήμέρας τούς άσθενείς, να συνάττη και να έκτελή έν μερει τάς συνταγάς, να παρίσταται εις τήν προμήθειαν των τροφίμων, τήν διανομήν του συσσιτίου και των φαρμάκων, να έκτελή έγχειρήσεις και να παρίσταται εις τήν κηδείαν και ταφήν των νεκρών. Έντεϋθεν λοιπόν άνάγκη βοηθού Ιατρού, καθ' όσον μάλιστα παρίσταται άνάγκη όπως εις Ιατρούς διανυκτερεύη έν τω θεραπευτηρίω χάριν των πολλών βαρέως πασχόντων. Έκ τής έλλείψεως βοηθού Ιατρού συμβαίνουσι καθ' ήμας άνωμαλίαι τινες περί τήν ύπηρεσίαν. Ημεεις έν έχομεν παράδειγμα να αναφέρωμεν προς

— Ο Ιωάννης Βενδίκης ήρχισε να παραζώνηται.

— Διατί ή έρώτησις αυτή, κυρία ; τή ειπε.

— Έπιθυμώ να μάθω τί σας συνδέει με τήν γυναίκα ταύτην, ειπεν ή ξένη μετριάσασα τήν τραχύτητα του λόγου. Και όμως και νυν έτι ειχεν ό λόγος αυτής πολύ τό έπιτακτικόν.

— Άλλά με ποιον δικαίωμα, κυρία ; επανέλαθεν ό Ίω. Βενδίκης.

— Διότι ούτω θέλω, ειπεν ή ξένη.

Και έστρεψεν όπισθεν τής γοργών βλέμμα προς τήν θύραν. Τότε δέ μόνον ό Ίωάννης Βενδίκης, ακολουθήσας τό βλέμμα τούτο, παρετήρησεν ότι έφ' εκατέρων των παραστάδιων τής θύρας ίσαντο άνθρωποι άγνωστοί, ξενίζοντες τήν μορφήν, οίτινες ουδέν τό νησιωτικόν ειχον' ωμοιάζον δέ με Βενετούς. Ηζάντες ούτοι έφόρου μικρούς μανθύας και ήσαν περί τούς δέκα.

Άλλ' ή άνακάλυψις αυτή ούδαμώς επτόησε τόν Ίωάννην.

— Υπάγωμεν, Μηνά' ειπε προς τόν σύντροφόν του.

Και έχώρησαν προς τήν θύραν.

Άλλά μόλις προέβησαν δύο ή τρία βήματα και ή γυνή, κροτήσασα μάστιγά τινα, ήν τέως έκράτει συνεσπειρωμένην έν τή χειρί, έκραξε προς τούς Βενετούς τούς ίσταμένους έξω τής θύρας.

— Έν όνόματι τής Δημοκρατίας ! Συλλάβετε τούς άνθρώπους τούτους.

— Ποίας Δημοκρατίας ; τής Δημοκρατίας των ληστών ; ειπεν ό Ίωάννης Βενδίκης, άντιληφθείς άμέσως λίαν φωτεινώς τήν θέσιν του.

Και έφερε τήν χείρα εις τήν ζώνην του, και άνέσπασε τό έγχειρίδιον.

Ο Μηνάς επραξε τό αυτό.

Οί Βενετοί εξέβαλον τάς μαχαίρας, άς ειχον κεκρυμμένας ύπό τούς μανθύας των, δια να έκτελέσωσι τήν διαταγήν τής γυναικός εκείνης.

Ο Ίωάννης και ό Μηνάς έλαβον θέσιν άμύνης και υπεχώρησαν βήματά τινα εις τά όπισω, όπως ασφαλίωσι τά νώτα.

Οί έξ ή επτά άλιεις, οίτινες ειχον καταφάγει πάντα τά όστρεα, και πίει ποτήριά τινα οίνου, ήγέρθησαν, ήνοιξαν τά στόματα, έτειναν τά ότα και ουδέν έννόουν.

Ο δέ κάπηλος έτάνυσε τάς σιαγώνας, ήνοιξε τούς όφθαλμούς και έβλεπεν, έβλεπεν. Ηρχισε να φοβήται πολύ. Έκρέμασε τά ότα, και ήγνόει τί να ειπη και τί να σκερβή.

Εις τήν θύραν ειχον συσσωρευθί δειλά τινες κεφαλαί νησιωτών, διότι θόρυβός όπωςούν ειχε γείνει, και θεώρουσαν τά συμβαίνοντα.

Τάς λέξεις: « Έν όνόματι τής Δημοκρατίας, συλλάβετε τους », ειχεν ειπει ή Βενετή έν τή γλώσση της.

Ο δέ Ίωάννης ειχεν ειπει « τής Δημοκρατίας των ληστών, » έλληνιστί. Οθεν οί μεν άνδρες δέν έννόησαν τήν λέξιν ταύ-

ύποστήριξιν των Ισχυρισμών μας, τό έξής : κατά τήν εις Γουδθ έπίσκεψιν μας έπληροσηθήμεν ότι ό παράσιτος καθαριστής τής αύλης Καραβίδας είναι και ύδραγωγός' έν τούτοις είδομεν γέροντα πεντηκοντούπη άσθενή σφόδρα κλονόμενον επί των Ισχνών ποδιών του να άνέρχηται έκ τής κλίτης του ποταμού, παρ' ου προμηθεύονται τό ύδωρ, κρατών σιάλην πλήρη ύδατος' ό γέρον μη δυνάμενος να προχωρήση εκάθησε χαμαί, και ήν έντύπωσιν προξενήσας εις τούς συνοδοιπόρους ήμών.

Των νοσοκόμων γυναικών ό αριθμός να αυξηθί από δύο, αιτινες ήδη ύπάρχουσι πράγματι, εις έξ, δικτώ και δέκα άκόμη' διότι άμφότεραι αί ήδη ύπηρετούσαι, και τοι εισι φιλόκαλοι, φιλεύσπλαγχοι και λίαν περιποιητικά, είναι άδύνατον να έπαρκέσωσιν εις τήν ύπηρεσίαν τεσσαρών δωματίων, έν οίς νοσηλεύονται περίπου τεσσαράκοντα άσθενείς' ή έν τω ύπ' αριθ. 4 δωματίω π. γ. νοσοκόμος ύπηρετούσα ένδεκα τάς βαρυτάτας τής νόσου μορφάς πάσχοντας, και τούς πλείοτέρους κινδυνεύοντας, δέον να ή υπεράνθρωπος, νυχθημερόν μένουσα άύπνοια' όπερ άδύνατον. Εις τίνα πρώτον να δώση φάρμακα, ή τροφήν ή ύδωρ, ή τίνα να σκεπάξη, να πλύνη, να βοηθί εις τάς λοιπάς ανάγκας, μόνη, και μάλιστα έν καιρώ νυκτός. Υπάρχουσιν νοσοκόμοι νησιωτικοί ; άγνοούμεν. Εις τό ειρημένον δωμάτιον άπαιτούνται τουλάχιστον δύο άγρυπνοι νοσοκόμοι νύκτα και ήμέραν, ίνα όχι μόνον έπιτελώσιν τά τής καθαριότητας έργα, αλλά κυρίως να χορηγώσι κυρίως και εύχερως τήν περιποίησην και παλυνείδ ή νοσοκομιακήν περίθαλψιν και περιποίησην.

Σημειώσεις. Προσηλυθέντες ύπό του «Μή Χάνεσαι» μετέβημεν εις τό έν Γουδθ θεραπευτήριον των εύλογιώντων, σγόντες τό θάρρος να εισέλθωμεν εις όλα τά επικίνδυνα μέρη, και να εξετάσωμεν μεθ' όλης τής λεπτομερείας τά πάντα

άπλήθωμεν όμως φέροντες τόν φόβον μήπως έμολύνθημεν και ήδη αναμένομεν τήν 12 ήμέραν, χρονικόν διάστημα μεθ' αναφαιίνεται ή νόσος, όπως βεβαιωθώμεν ότι άπηλλάγημεν και ότι τό θάρρος μας δέν θα μεταβληθί εις μετάνοιαν' άπλήθωμεν με τύψιν του συνειδότος ήμών, μη έγεινάμεν φορείς του μολύσματος και μάλιστα εις προσφιλείς ήμίν ύπαρξεις' άπλήθωμεν τέλος φέροντες; Ισοβίως τήν άπυρρόπαιον είκόνα των βαρέως πασχόντων ύπό εύλογίας, οίτινες έκτάδην κείμενοι δυσανασχετούσιν, έχοντες τό πρόσωπον παραμεμορφωμένον, εξαιδημένον, μαύρον, ρυπαρόν, τούς όφθαλμούς κλεισμένους, τυφλούς, τά βλέφαρα συγκεκολλημένα, τούς ρώθυνας πεφραγμένους, τα χείλη κατάξηρα και τήν γλώσσαν στεγνήν και διψαλέαν, δυσπνοούσιν, άλλοι βήγοντες, πυρέσσοντες και άμισπύοντες, τό σώμα έτεροι έχοντες εξηλακωμένον και γαγγραινωμένον, έτεροι τέλος παραληρούσιν και άλλοι ψυχορραγούντες. Διατί ; Διότι **δέν έμβολιάσθησαν.**

Αν συντελέση να κάμψη ή ζοφερά αυτή είκών τούς άδυσωπήτους άκόμη κατά του έμβολιασμού ή τήν άδράνεια των άρμοδιών, αυτή θα είναι ή μόνη ίκανοποίησις των έκ τής έπισκέψεως αυτής όδυνηρών έντυπώσεών μου.

Περίεργος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αί συστημένοι επιστολαί ύπήρξαν πάντοτε ό άπηγορευμένος καρπός των ταχυδρομικών ύπαλληλων. Έκάστη επ' αυτών κοκκινόβουλλα παρουσιάζετο εις τήν θερμήν αυτών φαντασίαν και ως έν άπηγορευμένον μήλον. Και όλοι έν νοούν από τό μήλον αυτό να φάγωσιν. Είναι κατά τό μάλ-

την άλλ' ή Βενετή, ήτις ειχεν έμφυτον τάσιν εις τό να θερμαίνηται και να λυσσά εύκόλως προς πάσαν άντίστασιν, τοίς μετηρημένους αυτήν.

— Ο άνθρωπος ούτος ύβρίζει τήν πατρίδα μας ! έκραξε. συλλάβετε τους και φερέτε τους εις τό πλοίόν μου.

— Ποιον πλοίόν σας ; έψιθύρισεν ό Ίωάννης. Έν τούτοις οί Βενετοί ειχον έπιτεθί με τά ξίφη και με τά έγχειρίδια, οί δέ δύο φίλοι ήμύνοντο ως λέοντες.

— Μη πόλεμον, μη πόλεμον ! έκραξεν ειρωνικώς ή Βενετή παραδοθήτε, άνδρείοι Γραικοί, παραδοθήτε.

Ουδείς έκ των παρόντων νησιωτών έτόλμα να επέμβη, να πρσασπίη ή να βοηθήση τούς άμυνομένους. Άλλ' έθεώρουσαν χάσκοντες και άπορούσιν τήν άμισον ταύτην πάλην.

Ο δέ κάπηλος έβλασφήμει τήν ώραν, καθ' ήν έφραντάσθη ν' άποτεινή προς τούς δύο παροδικούς του ζένους τάς φιλοφρονήσεις εκείνας, δι' ών ήνάγκασέ πως αυτούς να φιλοτιμηθώσιν όπως γευματίωσιν παρ' αυτώ. Έβλεπε τάς σιάλας, τά ποτήρια, τά πύβλια, τάς χύτρας, τούς πίθους, και έκλαιε και έθρήνει πάντα ταύτα προκαταβολικώς.

Ακούσαντες οί Βενετοί ότι ό έτερος των ζένων ειχεν ύβρίσει τήν πατρίδα των, ειχον ένσχύσει τήν έροδον, και ήτο άπίστευτος ή καρτερία μεθ' ής ό Ίωάννης και ό Μηνάς άντείχον εις τήν άμυναν. Αί χείρες των επαλλον τά έγχειρίδια μακρικώς, σπασμοδικώς, άκαμάτως. Τά πρόσωπα αυτών κάθιδρα, έναγωνίως άσπαιίνοντες, πλίστοντες, πληττόμενοι, καθημαγμένοι. Ωμοιάζον με δαίμονας μάλλον ή με άνθρώ-

πινα όντα. Ο μεν Ίωάννης έσκέπτετο ότι ήτο εύτυχής, αν κατάρθου τουλάχιστον ν' άποθάη έντίμως κατά τήν περίστασιν ταύτην. Ο δέ Μηνάς, ου τό νεανικόν θάρρος και ή έλπις ήσαν πολλή άκμαίότερα, έπόθει να σώση τόν σύντροφόν του σωζόμενος και αυτός, και ειχε βεβαίως πεποιθήσιν ότι ήθελεν έπιτύχει τούτου.

Άλλ' εις τόν Ίωάννην επήλθε τελευταία τις ιδέα, ήν άπέκρουσε κατ' άρχάς ως άνεσφάριστον, άλλ' ήναγκάσθη ν' άποδεχθί μηδεμίαν άλλην βλέπων διεξοδον ή τήν ειρκτήν και τά δεσμά, τά βαρέα και έσκωριασμένα δεσμά τής Βενετίας. Διότι δέν ειχε τουλάχιστον τόν θάνατον βεβαίον, άλλ' ήτο πιθανώτερον ότι έμελλε να πέση ζων εις τάς χείρας των έχθρών του.

— Άδελφοί, ειλεγεν άποτεινόμενος προς τούς νησιώτας δια του λόγου, ένθ' οί όφθαλμοί του ήσαν προσηλωμένοι προς τούς άντιπαλούς αυτού και ή χείρ του δέν έπαυε να σείη τήν μάχαιραν, άδελφοί, ήκούσατε τί ειπεν ή γυνή αυτή ; Είπεν έν όνόματι τής Δημοκρατίας ! και σεις είσθε αυτόνομοι.

Οί νησιώται, άκούσαντες τήν επίκλησιν ταύτην, ήρχισάν πως να συγκινώνται. Άλλως δέ, πρώτην φορά ήκουον ότι είναι αυτόνομοι, λέξιν ής τήν έννοιαν ήγνούον μέν, έκολακεύοντο όμως έξ αυτής, ύποπτεύοντες ότι άγαθόν τι εσήμαιεν.

— Είσθε αυτόνομοι ! Και έρχονται να μάς συλλάβωσιν επί του έλευθέρου έδάφους σας, επανέλαθεν ή άσπαιίνουσα φωνή του Ίωάννου, ήμας, πατριώτας και όμοθηήσους σας, έρχονται

λον και ήττον Αδάμηδες. Τελευταίον τοιούτοι ανεκαλύφθησαν εν Καλάμιας και Κυπαρισσία, αποστέλλεται δε εκ τής Κεντρικής Διευθύνσεως ειδικός επί τούτω υπάλληλος, ίνα προβή εις ανακρίσεις.

Υπό μίαν εποψιν, τής εξεγειρομένης άγανακτήσεως του Αϊώνος, οτι εν ταίς αυλικαίς τελεταίς, τά χειροφιλήματα και ποδοφιλήματα, τά όποια μάλιστα ή διά να εξευτελισή, τους προσερχόμενους ή διά να αποθώσση την πράξιν — διότι επί του κ. Φιλίμωνος παρωδεΐται κάλλιστα εκείνο το περι Έρώσων λεχθέν, οτι αν ζήσης την δημοκρατικήν επιδεομίδα του θα εύρης κάτωθεν φλοιόν αυλικόν — έπονομάζει αυτός την εν τοις άνακτόροις προσκύνησιν, υπό μίαν λοιπόν εποψιν είμεθα σύμφωνοι μετά τής συναδέλφου και άγανακτούμεν και ήμεις οτι τον εκλεκτόν μας Δήμαρχον, εκείνον τον όποιον έστεφανώσαμεν και ανευφημάσαμεν όγδοηκοντακιχίλιοι δημόται εξευτελιζουσιν εν τοις άνακτόροις, εξευτελιζουσιν εν τή κυβερνήσει, τάσσοντες αυτόν υπό τους τελευταίους γραφειάδες, τους διοριζόμενους διά μιās βουσαφετοκοδυλιās ενός βουσαφετούπουργου.

Αλλ' εις ό,τι δεν συμφωνούμεν, είναι οτι δεν εξανίσταται βαρύν και ριζοσπαστικός, — άφου είναι και λέγεται δημοκρατικός — εναντίον των Βυζαντινοτουρκωρισικών αυτών έθίμων, τά όποια παρ' ήμιν ή είναι κωμωδία ή είναι υβρις, διότι ουτε ο τόπος τά σηκώνει, ουτε ο χρόνος, ουτε τά ήθη μας, ουτε ή άτμοσφαιρά μας. Ολη εκείνη ή όλίγη σχολαστική άπαριθμησης οτι ο Δήμαρχός μας εις τά έπίσημα προγράμματα τά εκ του ύπουργείου των Έσωτερικών εκδιδόμενα έρχεται τριακοστός μετ' εκείνους και μετ' εκείνους και μετά τους άλλους, σημαίνουσι οτι κατά το αίσημα του Αϊώνος αν ήρχετο είκοστός ο Δήμαρχος ή δέκατος, θα

να μάς συλλάβωσιν εν όνόματι του Κράτους τής Βενετίας! και σās το άνέχεσθε!

Έκ του κύκλου των εξεστηκότων εκείνων ανθρώπων, των φιλησύγων άλιέων και ναυτών, ήκούσθη κινήσεις τις. Είς εξ αυτών έκραξεν.

— Έχει δίκαιον, φίλοι, δεν πρέπει να τους αφήσωμεν. Είναι εντροπή και κρίμα!

Και ώρμησεν όπως λάβη μέρος εις την συμπλοκήν. Οί δε λοιποί δεν είχαν καλλίτερόν τι να πράξωσιν, ή να τον μιμηθώσιν. Ο πρώτος δημιάσας έλαβε κώπην τινά, κειμένην επί του εδάφους (διότι το καπηλεον έχρησίμευε και ως νεώσοικος, έτι δε και ως άποθήκη ναυτικών και άλιευτικών έργασιων), ο δεύτερος έλαβε σκέπαρόν τι παλαιόν και έσκωρισμένον, άλλος άρπάγην τινά, άλλος κάμακα, και έπετέθησαν όπισθεν εκ των νότων κατά των Βενετών.

— Αφήσατε ελευθέρους τους ανθρώπους τούτους, τοίς έκραζον. Αφήσατέ τους.

Και εκτύπων. Εύρον δε άρκοῦσαν ψυχαγωγίαν εις τούτο, ήν ουδέποτε εφαντάζοντο. Και άλλοι νησιώται, εκ των έξωθεν τής θύρας ίσταμένων, προσεχώρησαν και επενέβησαν ώσάυτος. Μετ' όλίγας στιγμάς ο αριθμός των επικούρων τούτων υπερέβη τους είκοσι.

Τοιαύτην επικουρίαν δεν είχεν έλπίσει ο Ιωάννης Βενδίκης. Αλλ' ουδ' ή Βενετή ήλιπζε ποτε οτι έμελλον να εύρεθώσι τοσοῦτοι άυτοσχέδιοι επιδρομείς κατά των ανθρώπων

ήτο ευχαριστημένος με τον έαυτόν του και ένθουσιασμένος με την αυλήν.

Αλλ' ό,τι έπρεπε να ζητήση σύμφωνα με την δημοκρατικήν του σημαίαν είναι ουτε είκοστός ουτε πρώτος να μεταβινη εις προσκύνηματα, διότι οί δημοτικοί άρχοντες δεν πρέπει να προσκυνούν ουτε χέρια ουτε ποδιές. Αύτά πρέπει να μένουν διά τους δούλους, και τοιούτοι δούλοι είναι άπαντες οί υπάλληλοι, τής ξηράς και τής θαλάσσης, οί μετά κατανύξεως μεταβαινοντες να φιλήσουν ένα χειρόκτιον!!

Αποκαλύπτομεν και μίαν επιχείρησιν έμπορικήν. Χαρτί δεν υπάρχει εν Αθήναις, ιδίως διά τās έφημερίδας.

Ολα τά γραφεία περιέρχονται εις φοβερήν παραζάλην πόνον να προμηθευθώσι τον προς εκτύπωνιν χάρτην των. Οί όλίγοι μικρέμποροι φέρουσι πάντοτε όλιγίστην προμήθειαν, και όταν του ενός εξ αυτών ή άποθήκη εξαντληθή, τότε οί άλλοι σκυόλουσι την μύτην των, ο έστι την τιμήν του έμπορεύματος. Και πληρόνουσι οί δυστυχείς έφημεριδογράφοι φόρον επί φόρου και τιμήν επί τιμής. Οσα πληρόνουσι ταχυδρομικά — επί του κ. Μανσόλα και τής αναμορφωτικής κυβερνήσεως των ταχυδρομικών τελών αύξηθέντων — όσα πληρόνουσι εις χαρτόσημα, όσα πληρόνουσι εις 100/100 αύξησιν των τυπογραφικών εξόδων, όσα πληρόνουσι εις την κατάχρησιν επιστατών τινων εν ταίς επαρχίαις, όσα πληρόνουσι συνδρομητάς κλέπτας τής συνδρομής — οίος ή μεγαλώνυμος εν Βώλω — Εμπορική Δέσχη — είναι ικανά να πνίξουν άκμαίās επιχειρήσεις, και όχι επιχειρήσεις άθεσθαίās οία ή τής άττικής δημοσιογραφίας άκομη. Νομίζομεν οτι όλα αυτά άποδεικνύουν φοβερήν πίεσιν του τύπου, και πρέπει να γίνη κινήσις τις προς ανακούφισιν του τύπου — και δεν έννοοῦμεν μόνον έφημερίδας — αλλά

της. Βλέπουσα τούτους έτοιμούς να υποκύψωσιν εις το ύπεροχον του πλήθους, έτράβα εν τή λύσση της τά μαλλία αυτης και έκραξε φρυάττουσα.

— Τί ζώα είσθε! Ποτέ δεν είπιστευα οτι ήθέλετε φοβήθη αυτά τά κτήνη. Α δεν σās έφερα εδω διά να με κατασχύνετε. Προδόται, οίτινες θα άτιμάσχητη την Βενετιαν! Α, να μη μέλλετε ποτέ να πράξητε τούτο, διότι κακή άγχόνη σās περιμένει. Την Βενετιαν, μιαιροί, την πατρίδα σας, ήτις ποτέ δεν ήτιμάσθη; Την υπερέφησαν βασιλίσαν τής θαλάσσης — ω πατρίς μου, μη πάθης ποτέ τούτο από τά τέκνα σου. Ανανδροι, γλυκύτερον και ευτυχέστερον διά σās είναι να φονευθήτε όλοι μέχρι του τελευταίου με τά ξίση εις τās χείρας, και μηδε τεμάχιον σαρκός να μη μείνη, διά να φάγωσι τά όρνεα. Με ποιον πρόσωπον θα παρουσιασθώ εγω εις τον κόμητα; με ποιον όμμα θ' άτενίσω την σημαίαν του άγιου Μάρκου; Δεν είναι καλλίτερον να φονεύσητε έμε με τά ξίση σας; Τρωπήσατέ με, κάμετέ με χίλια κομμάτια. Αλλ' έλεος, έλεος, δι' άγάπην Θεου, θάρρος, κτυπάτε, κτυπάτε, γενναίότης, τέκνα μου, καρδιά, άνδρεία, θάρρος, θάρρος!

Και εκλαίεν εν άπογνώσει ή Βενετή, κτυπώσα την γήν με τους πόδας και σχίζουσα τās παρειάς με τους δνυχας.

(άκολουθετε)

Μποέμ.

εν γένει πάν το διά του τύπου διαδιδόμενον. Επί του παρόντος διακωδωνίζομεν την νέαν έμπορικήν επιχείρησιν: Φέρετε χαρτί εις Αθήνας!

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

κάμνει την εκκαθάρισίν του.

Μετά την ένσκήψασαν εν αυτώ άρχηματίαν και τά εξ αυτης κρούσματα, είναι πολλά φυσική ή κάθαρσις του αυτης μεθ' ήν θα ελευθεροκωινώνησιν και πάλιν.

Οί εν τω χρηματιστηρίω άς κυττάξωσι μαζή με τά φώτα να φωτισθώσι και αυτοί και να μην τρέχωσι του λοιπού εις τά σκοτεινά.

Εν τούτοις και κατά την γενομένην εκκαθάρισιν άκούσαμεν άκομη, παράπονα χρηματοφυγίας και φόβους φαληρικούς.

Ας προσέξωσιν, άς προσέξωσι! Τά Λαύρια ζητούνται εις τās 189, και αι Πιστωτικά δεικνύουσι τάσιν ύψώσεως, αι λοιπά μετοχάι διατελοῦσιν εις την αυτην κατάστασιν.

Και αι παρεμπεισοῦσαι πολλαί έορταί συντείνουσι εις την άπραξίαν του Χρηματιστηρίου, αλλά μετά τά φώτα θα επαναληφθώσιν αι εργασίαι έρωμενεστέρον.

Το χρηματιστήριον μέχρι τής ώρας εκείνης θα εξαγνίζεται εις το πουργατόριόν του.

Μάγκας.

ΕΡΧΟΜΑΙ

Ίδου και πάλι έρχομαι στη χαμηλή σας σφαίρα! τώσον καιρό σε σύννεφα και ουρανοῦς πετούσα, έφοσικωνά με καθρό ποιήσεως άέρι, και έτρωγα τή δύσσα μου, και μ' έτρωγε κι' ή Μούσα. Δός του εγώ, δός του κι' αυτη, και δός του τίρι λίρι, έλαμπικάρουμε κι' οί δυο κι' έγίναμε σάνι τσέροι.

Εμπρός, βαρδάτε, κι' έρχομαι, γενναίοι πατριώται... έχετε νέα πάντοτε ώραία και πολλα; πώς ήγήγατε από Βλογιά, του Αστεως δημόται; πιστεύω, δόξα τω θεω, πώς ήγήγατε καλά. Το μαρτυρούν τής μούρης σας ή τόσαις φυλκταινίδες, τό μαρτυρεί κι' ο δήμαρχος κι' ή μαύρις πινακίδες.

Εμαθα δα πώς πιάσθηκα μεσ' στη Βουλή και πάλι, πώς ώρμησε ο Μάνδαλος κατά του Χράπα, Χράπα, πώς του Τρικούπη σάστισε τό άγγλικό κεφάλι, κι' έφαγε του Μανδάλου του τό μάγουλο μιά φάπα. Όμως αυτά δεν προξενούν εντύπωνιν σ' έμένα, μου φαίνονται σάν πράγματα πολύ συνειθισμένα.

Αν δεν άκούσω στη βουλή πώς άναψε φουρνέλο, αν στον άέρα δεν ιδω του έθνους τους πατέρας, κι' αν τον Σταμούλη δεν ιδω, χωρίς ψηλό καπέλο, να πέφτη κατακέφαλα απ' τους ψηλούς αιθέρας, καμμια ευχαρίστησι ποτέ μου δεν θα νοιώσω, κι' ουτε ποτέ μου προσοχή σ'της χαστουκιās θα δώσω.

Εμαθα δα κι' ο κύριος του κράτους Κυβερνήτης, και Όσμανιέ παράσημο πώς έχει 'στο σεντούκι, για souvenir του Καραλή του τ'σσειλ' ο Χαμίτης, και τώρα κάθεται μ' αυτό 'στο Σιδηροπαλουκι. Έτσι γλυκά οί πόλεμοι τελεζόνουσι στην Ελλάδα, ή μ' ένα άστρο Όσμανιέ, ή μιá...μακαρονάδα.

Εμαθα δα πώς έπρεσε και μιá επιδημία άλλόκοτη, παράξενη σάν είδος φρενιασμού, άδειάζει άσυνείδητα του έθνους τά Ταμεία, και τ'νομα τής έδωσαν του Πατριωτισμού. Τώσον καιρό έθέριζε τό προσφιλές μας Κράτος, και μόλις άκεκάλυψαν τή φύσι της έσχάτως,

Ω! έλα, Πατριωτισμέ, εις όλων μας τό σώμα, χρυσή άρρώστια, φέρε μας, τά νεύρα άνω κάτω, ν' άπλώνουμε τά χέρια μας, ν' ανοίγουμε τό στόμα, κι' ουτε ταμείο πουθενά να έβρισκεται γεμάτο. Ω! έλα ν' άρρωστήσουμε από πατρίδα όλοι, και κλέβωντας κι' άρπάζοντας να φθάσουμε στην Πόλι.

Σουρής.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

(ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΚΟΥ ΚΟΡΟΥ.)

Ο κ. Χατζή Πέτρος άρχίζει να θυμώνη διότι ο κόσμος όρμητικός ζητεί να εισέλθη εις την αίθουσαν του χορού. Ο κόσμος είναι ακράττος, ο δε κ. Υπασπιστής λαμβάνει ύφος άυστηρού στρατιωτικού Υπομειράρχου τής Χωροφυλακής. Αλλά τότε μία κυρία:

— Μήπως του λέγει, νομίζεις, οτι είσαι εις τον στρατώνά εδω; Και του κόπτει τον άέρα.

Ο κ. Βλάχος κυττάζεται εις τον καθρέπτην όλίγας στιγμάς πρό του φαγητού. — Κύτταξε, βάζει εις τάξιν την ταινίαν του... — Και την ταινίαν του στομάχου του, διέκοψεν άλλος.

Ο Πρέσβυς τής Ισπανίας φέρει στολήν πεπαλαιωμένην τά φώτα δίδουσι εις αυτην παράδοxon στίλβωμα με νερά. — Παρατήρησε, τί λαμπρά που στίλβει! Θα είναι βερνικωμένη!

Εκτακτος περιποίησις του Βασιλέως προς τους όμογενείς και τās όμογενείς.

Ο Αγαθόπουλος έρωτά: Ο Βασιλεύς είναι από την Κωνσταντινούπολι;

Εκ παραλλήλου οί στρατιωτικοί έχορευον άκατάσχετοι ως οί υπάλληλοι του Υπουργείου των Έξωτερικών, και οί υπάλληλοι του Υπουργείου των Έξωτερικών έχορευον άκατάβλητοι, ως οί στρατιωτικοί.

Ο Αγαθόπουλος πρό του θεάματος αυτου: — Βλέπεις, τί θα πη να είναι ο άρχηγός άυστηρός, να, πώς τους βάζει και χορεύοντε.

Παρών.

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ Γ. ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ

[ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

Ἐν Ἀργοστολίῳ, τῇ 30 Δεκεμβρίου 1882 π.

... Τὸν θάνατόν του ἐνόησε πρό ἡμερῶν, ἔλεγε δὲ εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ τοὺς ἄλλους ἰατροὺς ὅτι ματαίως ἀγωνίζονται, διότι ἤλθε τὸ τέλος. Εἰς φίλους οἱ ὅποιοι τὸν ἠρώτων πῶς περνᾷ, ἀπήντα: «γέννησις καὶ φθορά» — Μὲ στωϊκὴν δὲ ἀπάθειαν καὶ ἀταραξίαν, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Χαράλαμπον τὸν ἰατρὸν, τὰ περὶ τῆς ταφῆς του:

«Δὲν θέλω νὰ μὲ σηράνουν καμπάνες — δὲν θέλω ἀγγελολούδια — δὲν θέλω φανάρια — δὲν θέλω παππάδες. — Κηδεύσατέ με ὡς ἀρχαῖον χριστιανὸν ἐρημίτην — ἀναχωρητήν. — Τυλιξατέ με εἰς ἓνα σινδόνι καὶ φέρετέ με εἰς τὸν τάφον μὲ ἓνα Χριστὸς ἀνέστη. Ἐπιθυμῶ νὰ ταφῶ εἰς τὸν κηπὸν μου, ἂν εἰς τοῦτο ἐπέλθῃ δυσκολία, θάψετε με εἰς τὸν τάφον τῶν γονέων μου. Μὴ μὲ κλαύσετε, μὴ μὲ θρηνήσετε».

Ἄφησε δὲ παραγγελίαν εἰς τὸν ἀδελφόν του ἰατρὸν νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ δημοσιεύσῃ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα αὐτοῦ συγγράμματα, πραγματευόμενα ἀντικείμενα ἐκκλησιαστικά, ἱστορικά, γλωσσολογικά καὶ ἀρχαιολογικά. Μόνον δι' αὐτὰ ἐλυπήθη, ὅτι ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ τὰ τελειοποιήσῃ ὁ ἴδιος.

Ὀλίγας ὥρας πρό τοῦ θανάτου του, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του ἂν θέλῃ τίποτε νὰ φάγῃ ἢ πῖνῃ, — ἀπεκρίθη: «οὔτε νὰ φάγω — οὔτε νὰ πῖω — οὔτε βιβλίον» — θέλων μὲ τοὺς λόγους τούτους νὰ φανερώσῃ ὅτι ἦτο πλέον ξένος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, διότι τὸ βιβλίον δι' αὐτὸν ἦτο τὸ περισσότερον.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν ὁ ἐξοχος καὶ παράδοξος Γεωργαντάρας, τὸν ὅποιον ἐπένησε καὶ ἐκλαυσεν ἀπαρηγόρητα ὄλος ὁ τόπος. Τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον αὐθόρμητον πένθος εἶναι βέβαια ἀπερίγραπτον. Ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου του ἐφαίνετο μία Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἄλλων χρόνων. Δὲν ἐβλεπε ἓνα μάτι στεγνόν.

Ἐξ Ἀργοστολίου μετέβησαν οἱ παλαιοὶ του φίλοι καὶ συνάδελφοι ῥίζοσπάσται Μομφεράτος καὶ Δαξῆς καὶ τινες ἄλλοι ἐκ τῶν δημοκρατικῶν διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῶσι νεκρὸν καὶ διὰ νὰ συλλυπηθῶσι τοὺς γηραιούς ἀδελφούς του καὶ τὸν τόπον εἰς τοιαύτην ἀπώλειαν.

Τὸ λείψανον ἔμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κλίνης εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκπνεύσει. Ἦτον ἐνδεδυμένος τὰ μελανὰ καὶ συνήθη φορέματά του ἔφερε περὶ τὴν κεφαλὴν τὸν στέφανον τῆς παρθενίας (ἢ ἀγαμίας τὸν ὅποιον ἐδῶ συνηθίζουσι) ἓνα σταυρὸν εἰς τὸ στήθος καὶ ἓνα τριαντάφυλλον εἰς τὴν δεξιάν. Δὲν ἐφαίνετο δὲ ὡς νεκρὸς, ἀλλὰ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔξῃ, σοβαρὸς καὶ ἰλιάρως ἐν ταύτῳ. Ἡ ταφὴ του ἐγίνε τὴν 6ην τῆς ἐσπέρας τῆς 21 Δεκεμβρίου, ἀφοῦ συνεπληρώθησαν 24 ὥραι μετὰ τὴν τελευτὴν του. Ἐξετελεσθήσαν δὲ ἀκριβῶς ὅλαι αἱ παραγγελίαι του. — Ὁ τάφος τῆς οἰκογενείας τῶν Ἰακωβάτων εἶνε ἔξω τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπίου πολὺ κοντὰ εἰς τὸν οἶκόν των. Ἀνάμμεσα δὲ εἰς δύο σειράς λαμπάδων, τὰς ὁποίας ἐθάσταζον ἄνδρες τοῦ λαοῦ, — χωρὶς θυμιάματα καὶ ψαλμοφῶδεις ἱερῶν, ἀλλὰ ἐν μέσῳ βαθυτάτης συγκινήσεως διέβη ἡ νεκρικὴ συνοδία καὶ ἔφερε τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον. Ὁ ἀδελφός του ἰατρὸς καὶ κάποιος φίλος εἶπον ῥητὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἐρριψαν λίγο χῶμα ἐπὶ τοῦ πτώματος. Ἐπειτα ἠκούσθη τῆς ἀζίνης ὁ σκληρὸς κρότος καὶ μὲ τοῦτον τοῦ λαοῦ ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ θρήνος —

ἀντὶ παντός ἐγκωμίου, ἀντὶ παντός ἐπικηδείου. — Ἐπειτα ἐτέθη ἡ πλᾶξ τοῦ τάφου καὶ περίλυπος ὁ κόσμος ἀπῆλθε φέρων βαθυτάτην τὴν ἐντύπωσιν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἰδιοτρόπου κηδείας τοῦ προσφιλοῦς του ἡγέτου.

Ὁ τάφος του ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶναι πάντοτε ἀνοστολόιστος — γυναῖκες δὲ καὶ κοράσια μικρὰ ἐκ τῆς γειτονίας παραμένουν ἐκεῖ περικαθήμενα, ἐξωτερικεύοντα κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην των.

Μ. Α.

Υ. Γ. Τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον Ληξουρίου ἐπεμψε ψήφισμα συλλυπητήριον εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἐπὶ τῷ θανάτῳ του καὶ ἡ Κυβέρνησις διεβίβασε τὴν λύπην τῆς διὰ τοῦ Νομάρχου.

ΠΡΙΟΝΕΣ, ΤΟΡΝΟΙ ΣΤΑΥΤΡΓΙΚΟΙ, ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΡΥΠΗΜΑΤΟΣ,

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

παρὰ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ

Σχίσμον καὶ κατέργασσις παντός εἶδους ξυλίας δι' ἀμαξοποιούς, καθεκτοποιούς, ἐπιπλοποιούς, ἐργολάβους οἰκοδομῶν, κιγκλίδες ἔτοιμοι κλπ. κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΓΑΣΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1879

Ἡ ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΩΝ

!! 7,200 ἀντίτυπα !! 7,200

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ,

Ἑλλάδι φρ. 2 — Ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Πωλοῦνται καὶ τόμοι τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἕκαστος ἀντὶ φρ. 2,30, ταχυδρομικῶς ἀντὶ 2,80. — Τὸ ἀντίτιμον δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημον δεκάλεπτον, εἰς τριακοντάλεπτον πάσης ἐθνικότητος.

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ εἰς Ἀθήνας, Διεύθυνσιν Διαπλάσεως τῶν Παίδων, Πλατεία Συντάγματος, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

τεχνίτης εἰδικὸς προσελήφθη εἰς τὸ προσδευτικώτατον καὶ ὄλως παρισινοῦ ρυθμοῦ Κρυστάλλινον Κουρεῖον Φελίππου Γεωργαντζῆ, Ὁδὸς Αἰόλου, οἶκος Μελέ.